

som Ægtefabsforstandere og Manglen af en Bestemmelse om Kvinders Afgang til Forloverhvervet. Skal den tilsigtede Lov ikke opfattes — hvad Flertallet jo ikke vil — som en Protest mod Kirken, ses det ikke, hvorfor Præsten, hvis Afgang til saa mange andre borgerlige Æver ikke beskrives, netop skulde være udelukket fra et Æver, der ikke vilde gribe forstyrrende ind i eller modstride hans egentlige Embedsgjerning. Og hvad det andet Punkt angaar, skal Mindretallet bemærke, at det vilde have fundet det heldigt, om man ved at give Kvinder Afgang til at optræde som Forlovare havde truffet en i Retning af Kjønnes Ligeberettigelse gaaende Bestemmelse, hvortil en Lov om Ægtefabs Stiftelse ganske særlig maatte opfordre.

Naget medundertegnede Medlem af Udvalget, Chr. Brig, i det Væsentlige er enig i de Betragtninger, der have ledet til nærværende Lovforslag, kan jeg dog ikke tiltræde det, idet jeg nærer Betænkelse ved at gjøre det borgerlige Ægtefab til en tvungen Sag for Alle, saa længe Trangen til en saadan Foranstaltning ikke fyldigere har givet sig tilkjende, og derhos mægtige Stemmer fra det kirkelige Samfund have udtalt sig derimod. Udvalgets Flertal begrundet Nødvendigheden af denne Ordning ved at henvise til de Ulemper, der jevnlig have viist sig ved Fraskiltes Væelse. Disse Ulemper have imidlertid hidtil uden særdeles Vanskelighed kunnet fjernes, saa at Spørgsmaalets Løsning af den Grund ikke forekommer mig paatrængende, men dertil kommer, at om end de paapegede Ulemper ved Lovforslaget ere fjernede for det borgerlige Samfunds Vedkommende, saaledes at et retslydigt Ægtefab kan indgaaes uden kirkelig Indvielse, ere de ikke fjernede for Kirkesamfundets Vedkommende, idet der ikke er anvist nogen Veie til at løse den Konflikt, der kan indtræde, naar et Medlem af Folkkirken forlanger Kirkens Væelse af det indgaaede Ægtefab, ligesaa lidt som jeg kan indrømme den enkelte Præst Ret til efter sit individuelle Skjøn at vægre sig ved at give den kirkelige Indvielse, ligesaa lidt kan jeg anse det for rigtigt at tvinge Præsten til at udføre en kirkelig Handling, som strider mod hans Samvittighed. Saa længe Kirkesamfundet ikke har faaet en saadan Ordning, eller der er vedtaget saadanne Bestemmelser, at denne Konflikt kan løses paa en til alle Sider retfærdig Maade, kan jeg ikke være med til at tilraade et Lovforslag, hvorved der indføres tvungen borgerligt Ægtefab.

Et Mindretal (Jens Buxt og J. Hansen) er enig med Flertallet i Grundtanterne i Lovforslaget, tvungen borgerligt Ægtefab og frivillig kirkelig Væelse; men da det finder, at denne Sag, inden den gjøres til Gjenstand for Indstilling til Thinget, kræver en mere indgaaende Drøftelse; og da Spørgsmaalet ikke kan tænkes ført til nogen Løsning uden Ledelse af en mod Sagen velvillig

stemt Minister, har Mindretallet ikke kunnet billige, at denne Betænkning afgives.

I Genhold til Ovenstaaende stiller Flertallet (S. J. Hansen, S. Holm, Høgsbro, Østmark, S. Jørgensen, Chr. Ravn og Wederkind-Nadsen) følgende Endringsforslag:

Til § 1.

1) Paragrafen affattes saaledes:
„Retslydigt Ægtefab kan for Fremtiden kun indgaaes for en dertil bekliftet Ægtefabsforstander.“

Ny § 2.

2) „Ægtefabsforstanderens Forretninger besørjes af en i hvert Sogn af Amtmanden (i Kjøbenhavn af Overpræsidenten) efter vedkommende Kommunalraads Indstilling dertil udnævnt Mand, der dog ikke maa være en Præst.“

Til § 2 (3).

3) Paragrafen affattes saaledes:
„De, der ville indgaa Ægtefab, have derom at gjøre Meddelelse til den Ægtefabsforstander, for hvem de agte at aflutte det, og denne har da dels at forvisse sig om, at der ikke i Medfør af Loven af 30te April 1824 § 3—4 og 9—11 er Noget tilhinder for det tilsigtede Ægtefab — hvorved dog maa bemærkes, at den i Forordningen af 30te April 1824 § 3, Nr. 2 foreskrevne Betingelse, at begge Parter ere konfirmerede og have annammet Nadverens Sakramente, er bortfalden —

og dels at drage Omsoarg for, at Ægtefabsforstanderne paa de Steder, hvor Bruden og Brudgommen hører hjemme eller i det sidste Aar har havt fast Ophold i mindst 3 Uger, for Ægtefabet agtes indgaaet, lade det kundgjøre i en paa Sogneskirkens Baabenhus eller Byens Raadhus anbragt Tavle. Dog kan den nævnte Tidsskrift i særegne Tilfælde fortales ifølge Dyrighedens Bevilling.

Hvis nogen af Parterne hører hjemme i Udlandet eller har havt fast Ophold der i de sidste Aar, og Vedkommende ikke kan skaffe et Bevis fra Dyrigheden paa det Sted, hvor han (eller hun) har opholdt sig, for at der Intet derfra er tilhinder for hans (eller hendes) Ægtefab, kan Justitsministeriet meddele Bevilling til Ægtefabet, naar Vedkommende med sin Æd bekræfter, at der ikke er nogen lovlig Hindring.

Hengaar der mere end 3 Maaneder efter Kundgjørelsen, førend Ægtefabet fuldbyrdes, maa den gjentages.“

Til § 3 (4).

4) Paragrafen affattes saaledes:
„Forbud mod et Ægtefab bliver at anmeldes for den eller de Ægtefabsforstandere, der have besørget den i § 2 omtalte Kundgjørelse, og naar disse atter have anmeldt det for den Ægtefabs-